

Βικτωρ 17.5.62

ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ

(ΕΥΑ ΜΠΟΥΛΓΟΥΡΑ : «ΣΥΝΘΕΣΗ»)

'Αθηναϊκές έκθέσεις

ΓΚΑΛΕΡΙ ΧΙΛΤΟΝ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΥΜΦΩΝΑ με τη μαρτυρία των έργων που εκθέτει η Λιλίη 'Αρλιώτη στο «Χίλτον», η ζωγραφική της περνά μιά περίοδο περισσότερο εγκεφαλικών άναζητήσεων, που έρχονται να συγκεκριμενοποιήσουν αλλά ίσως και να στενέψουν τὰ όρια του πλαστικού της λεξιλογίου. 'Η άμεση και τόσο λυρικά απελευθερωμένη κίνηση της έκθεσης Ζουμπουλάκη (1926) υπάρχει ακόμα.

Τώρα όμως, ξαναπιάνοντας τό νήμα από παλιότερες περιγραφές της γύρω

πού συντελείται στην περιοχή του οικείου της μυστικισμού.

ΠΕΝΤΕ μικρές ατομικές εκθέσεις οργανώνουν οι «Νέες Μορφές». Στη ζωγραφική η επίδοση του Τάκη Φραγκουόδη δέν ξεπερνά μίαν αρκετά έρασιτεχνική και καλοπροαίρετη ένταξη τους στους νόμους της άκαδημίας της άνεικονικής τέχνης.

Της Μαρίας Παπακωνσταντίου τά γλυπτά άκολουθούν τις καθιερωμένα «μοντέρνες» μορφές που έχουν αντικαταστήσει, πολύ θεμιτά, τήν ιδέα των βιομηχανοποιημένων στολιδιών για ένα άνάλογα επιπλωμένο σπίτι. Τά μικρά πήλινα της Ρόζας 'Ηλιού επιχειρούν μιά γραφή που ίσως θά μπορούσε να δώσει άνδιαφέρουσες λύσεις ενώ η Μανόν Καμπάνη - Πανά μάς αποδείχνει πόσο άμειπτη και τεχνικά ξεκάθαρη μπορεί να είναι η έκτέλεση ενός διακοσμητικού θέματος που μπορεί να χρησιμοποιηθί σε άφφισα, ύφασμα, τυπωμένο χαρτί κλπ.

Στη ζωγραφική της Εύας Μπουλουγούρα είναι και πάλι παρούσα η τόσο θερμή και ειλκρινής της φύση. Σε άπλοποιημένα πλάνα παραθέτει και διαπθρώνει με φόντο ένα μονόχρωμο φαιό τους τόνους που θά της εξασφαλίσουν μιά χρωματική άμεσότητα και μιά εύγλωττη περιγραφή.

Φυσικά οι νατόρ - μόντ όμως και τά γυμνά της κινούνται σε μιά μάλλον περιωρισμένη σε σύλληψη περιοχή. Δέν καταπιάνεται η Μπουλουγούρα σε άγονους ή επικίνδυνους πειραματισμούς. Την περιοχή της όμως την εξερευνά με δυναμισμό και έπιρροή. Το δυναμισμό της αυτόν τόν διατηρεί και στο τελευταίο έργο της σειράς αριθ. 7, όπου πού σ' αυτό διακρίνεται μιά πρόθεση να προχωρήσει στη μελέτη των πιο οδαιαστικών δυνάμεων που κινούν τά σχήματά της.

της ΕΦΗΣ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

σε γωνιώδεις και άρκετά δύσκαμπτες μορφές, η 'Αρλιώτη επιδιώκει να αναανεώσει τις σχέσεις της με τόν έξω κόσμο.

Σε πολύ λίγα έργα, όπως στο τόσο ενδιαφέρον αριθ. 1, άρκείται στην έρευνά της στις άνεικονικές οργανικές διακλαδώσεις με μέσο τις άέναιες κι' άτέρμονες αναπτύξεις της ύλης της. Φέτος παρουσιάζει μιά σειρά από τοπία που έχουν έναν άρκετά άτελειώτα χαρακτήρα, κι' επιχειρεί νέους ρυθμούς σε μάλλον άσύστατες σχεδιαστικά μορφές.

Οι άρετές της 'Αρλιώτη μένουν πάντα συνδεδεμένες με τη σειρά των «Σειρήνων» και του «Μανδραγόρα» του 1962, εκεί που η ζωγραφική τους ταυτίζεται χάρη στο βάρος της πινελιάς της και τήν πυκνότητα του όλικού με μιά σχεδόν άμετρουσιώτη προσωπική έξαρση. 'Εκεί που άσχετα με τά τεχνικά προβλήματα της μορφής, η έκφραση βασίζεται σε μίαν αυτόνομη άφαίρεση, και μίαν ανάπτυξη